

syn til at finde heldige Former, og Folketinget har da ogsaa i nogen Grad maattet ændre dem, tvunget af Nødvendigheden for at skabe jævne Overgange i Skattebyrderne i Stedet for skarpe Brud som de, der fandtes i det oprindelige Forslag. Men det Arbejde, der er gjort i Folketinget, er ikke gennemført med Konsekvens; selv om man har arbejdet paa at skabe bedre Regler, vil jeg ikke paastaa, at man har haft en egentlig lykkelig Haand dertil. For Børnefradragets Vedkommende er det dog gaaet nogenlunde, idet man formentlig blev klar over, at naar der skal foretages et Fradrag for Børn, maa man ikke standse ved en bestemt Indtægtsgrænse, som der var Tale om i Ministerens første Forslag; det er jo ganske irrationelt, fordi Forskellen i Evnen til at betale Skat er til Stede ogsaa ved Indtægter, som ligger noget højere oppe i Rækken. Den Familie, der har 12 000 Kr. i Indtægt og en stor Børneflokk, er betydelig vanskeligere stillet end den enlige Person, der har 12 000 Kr. i Indtægt; derfor vil det være ganske irrationelt at lade Børnefradraget ophøre paa et bestemt Trin af Indtægtsrækken, nemlig ved 10 000 Kr. Dette er nu heldigvis ændret, saaledes at man lader Børnefradraget gaa helt op igennem alle Indtægtsklasser. Men jeg maa beklage, at Børnefradraget i sig selv er for ringe, Børnefradraget burde være højere, end det er fastsat i det foreliggende Forslag, og af Socialdemokraterne i Folketinget har der da ogsaa været fremsat Forslag om at forhøje Børnefradraget. Det er et af de Forslag, som jeg for mit Vedkommende gerne vil være med til at støtte af al min Evne; thi jeg tror ikke, der er nogen Bestemmelse i vor Skattelovgivning, som virker mere hensigtsmæssigt end netop et stort Børnefradrag, saa at der kan blive virkelig Forskel paa Skattebyrden for enlige Personer og for Familier med et større Antal Børn.

Derimod har man med Hensyn til det almindelige Fradrag ikke taget Skridtet fuldt ud ved de Ændringer, der er foretaget i Folketinget. Man har ganske vist søgt at glatte noget ud paa de bratte Kurver, der fandtes i det oprindelige Forslag, men man har alligevel faaet en hel Mængde bratte Fald i den Skala, som skal anvendes ved Skatteligningen. Ogsaa her er det eneste rationelle i Virkeligheden at lade Fradragene gaa helt op, d. v. s. faa Gyldighed for alle Indtægter. Derved vil den Rateskala, som man anvender, og som i sig selv er egnet til at give en jævn Stigning i Skatten, netop komme til at virke, som den skal. Saa snart

man har Fradragregler, der forandres op i Skatterækken, vil det uvægerligt fremkalde Uligheder, Spring, der naturligvis kan være større eller mindre, men som ikke kan undgaas. Man har heller ikke undgaaet saadanne Spring i den Affattelse, der nu foreligger i Folketingets Vedtagelse. Den højtærede Finansminister erklærede, at han var opmærksom herpaa og forstod, hvilken uheldig Indflydelse paa Rateskalaen denne Affattelse af Fradragreglerne havde; men den højtærede Finansminister mente, at det var ganske umuligt at føre Fradraget helt op, fordi det vilde koste mange Penge — saa vidt jeg husker nævnte den højtærede Minister et Beløb af 12—14 Mill. Kr. Det forekommer mig at være et overordentligt stort Beløb; og jeg vil tillade mig at tvivle om, at det er rigtigt. Jeg indrømmer naturligvis, at det er meget vanskeligt at regne det ud, thi der er ingen, som i Øjeblikket ved, hvor mange Skatteydere der kommer op over 10 000 Kr. næste Aar. Vi ved noget om, hvor mange Skatteydere der er kommet op over 10 000 Kr. i indeværende Skatteaar, men det er en meget daarlig Vejledning med Hensyn til, hvor mange der vil komme op over denne Indtægt næste Aar. Hvis man imidlertid gaar ud fra sidste Aars Skatteforhold, er jeg vis paa, at den højtærede Finansminister vil give mig Ret i, at Beløbet bliver betydelig lavere, naar det skal effektivt undersøges for det kommende Skatteaar, for hvilket denne Lov jo skal gælde. Det forekommer mig ogsaa, at der i det oprindelige Lovforslag var noget, der kunde tyde paa, at man der regner lidt rigeligt. Lempelserne i det oprindelige Lovforslag med Hensyn til Fradragene blev anslaaet til at ville medføre en Indtægtsnedgang paa 5 Mill. Kr. Jeg skal ingen Mening have om, hvorvidt dette Tal er rigtigt eller galt, det er jeg i alt Fald ikke i Stand til at dømme om i Øjeblikket. Men Fradragreglerne angik særlig de Skattegrupper, hvor der findes mange Skatteydere, nemlig Skatteydere med en Indtægt under 5 000 Kr., og dem bliver der mangfoldige af i det kommende Skatteaar; det er jeg overbevist om, det ved den højtærede Finansminister ogsaa. Naar man da regner Nedgangen til 5 Mill. Kr. for denne meget talrige Gruppens Vedkommende, forekommer det mig mærkeligt, at man vil antage, at det vil koste en 12—14 Mill. Kr. at føre Skattefradragene helt op til den — desværre, kunde jeg vel sige — forholdsvis ringe Del af Skatteyderne, der i det kommende Aar vil have over 10 000 Kr. i Indtægt.

Men hvis den højtærede Finansminister stadig mener, at der er en betydelig øko-